

ČAROBNA LUNA, ČAROBNI GOZD

Živel je deček, ki je hotel postati zelo močan.

Ko je nekega dne hodil po gozdu, je srečal zajčka. Zajček je bil zelo bolan. Deček je bil dobrega srca, zato je zajčku pomagal. Tri dni ga je zdravil. Tretji dan se je zgodil čudež. Zajček je nenadoma stal nad tlemi. Zajček je rekel dečku, da zato, ker mu je tako pomagal ozdraveti, mu bo izpolnil eno željo.

Deček je še naprej pomagal živalicam. Pomagal je lisici očistiti rep, srnici je pomagal mladiče nesti v travo, pomagal je tudi sinički, ki se je učila leteti.

Bil je večer pred polno luno. Deček je pogledal v nebo. Pogledal je v luno, si zaželel, da bi bil močan. Želja se mu je uresničila. Luna je zažarela tako močno, da mu je zaslepila oči, potem pa je videl. Takoj je dvignil prvi grm.

Hodil je in hodil po gozdu, ko naenkrat zagleda prelepo damo. Bila je v svilenem oblačilu. Obleka je bila prekrasna. Ko se je z njo vsak dan dobival na gozdni jasi, sta si po treh dneh postala všeč. Odločila sta se, da se bosta poročila. Poroka je trajala devet dni in devet noči. Združila sta moči in uravnavala luno.

Še danes jo uravnavajo vnuki in vsi drugi, luna pa še zmeraj vpliva na nas vse živali, ljudi in rastline.

Lucija Žakelj, 6. b

ČAROBNA LUNA, ČAROBNI GOZD – Odkritje na dnu jezera

Pred davnimi časi je živel starec. Živel je v podrti koči sredi gozda.

Ta starec je bil zelo pogumen, vedno je hodil po vodo v jezero. V tem gozdu je bila še ena koča, ki je bila zapuščena. Nekega dne, ko je šel k jezeru, ampak jezera ni bilo več in takrat je zagledal luč v zapuščeni koči. Iz nje je prišel človek in ker je bila takrat polna luna, je starec hitro šel nazaj domov. Na poti je prišel mimo človek, ki se je začel spreminjati. Začele so mu rasti dlake, kremplji in zobje. Postal je volkodlak. Starec je hitro šel v svojo kočo in čakal, da gre luna za oblake. Ko je šla luna za oblake, je starec šel v gozd do jezera. Luna je posvetila nanj in videlo se je skozi vodo. Padel je v njo in se potopil. Na dnu jezera je zagledal nekaj svetlečega. Bila je vilinska luč, ki sveti v najbolj temnih časih. Zlezal je ven in posvetil na luno in ta je ugasnila, volkodlak se je spremenil nazaj v človeka.

Od takrat je izvedel, da kadar ni lune, se spet vrne v mlajše čase. Luna pa še zmeraj sveti v jezero, ki skriva še kakšen zaklad.

Bine Rakušček, 6. b

ČAROBNA LUNA, ČAROBNI GOZD

Neke noči so šli za prazno luno taborniki prespat v gozd. To so bili Nace, Tina, Nika in Aleks. Vodja skupine je bil Valter.

Postavili so šotor in skuhali večerjo. Nace je bil bolj muhaste narave. Nikogar ni ubogal, zato je Valterju povzročal hude preglavice. Ko so pojedli, so odšli v posteljo. Luna z imenom Mica je vse to videla. Odločila se je, da jim bo pomagala. Ker je bil danes »prazna« luna, je prišla v gozd, vzela svojo palčko in pokazala na Naceta in Valterja. Pomagala je tudi nekaterim živalim in rastlinam, nato pa se je vrnila na nebo. Ko so se taborniki zjutraj prebudili, je bil Nace nenavadno prijazen, Valterja pa ni več bolela glava. Zakaj? Ker je bil včeraj prazna luna, ki vpliva na spremembe ljudi, živali in rastline.

Spet so šli taborniki taborit v gozd, a tokrat na prvi krajec. Spet so postavili šotor in skuhali večerjo. Danes so se najedli že ob kosu kruha z maslom in marmelado. Nace, ki je bil spet nagajiv, je zbežal v gozd. Aleks in Valter sta ga lovila in Aleks, ki je imel astmo, je vzel pumpico, ki mu ni prav učinkovito pomagala, a danes mu je. Zakaj? Bil je prvi krajec lune, pri katerem pospešeno deluje vse, kar vnašamo v telo.

In uganite, kaj? Spet so taborniki na polno luno odšli taborit. Nika se je pri postavljanju šotora spotaknila ob napeto vrvico, si poškodovala koleno in pri tem poteptala nekaj rastlin. Ponoči ji Mica ni pomagala in ji ni pozdravila rane. Ampak rastline, ki jih je Nika poteptala s padcem, so bile zdaj zdrave kot nikoli, zakaj bila je polna luna, ki vpliva na poškodbe in rastline. Še zadnjič so šli taborniki taborit ob zadnjem krajcu. Valter svojih tabornikov ni mogel spraviti v red in Tina je začela s čudno dieto.

Hrana je imela na Tino manjši učinek. Zakaj? Bil je zadnji krajec lune, ki vpliva na diete in posli ti gredo slabo od rok.

Zato le verjemite v čarobno moč lune, saj bo tudi vam morda enkrat pomagala.

Mija Pirnat, 6. c

KAKO JE LUNA PRIŠLA NA NEBO

Predavnimi časi je v nekem temnem gozdu živel strašen medved. Vse živali so se ga bale. Živel je v globoki, temni jami, kjer je jedel, kar je ujel.

Za to zver je slišala tudi Luna. Ker je imela nalogo, da varuje živali, si je domislila načrta. Sklicala je gozdne modrece in jim razložila. Vse gozdne živali so pomagale. Rabili so še pogumnega člana, ki bo šel do medvedje jame. Za to so določili volka, ki edini ne bil zbežal pred medvedom. Volk je hitro stekel do jame.

Pred jamo se je prikazal velikanski medved. Volk se ga je malo le ustrašil in mu rekel: »Veliki medved, prišel sem vam povedat, da se dogaja nekaj čudnega. Vsak večer pride grozen duh, ki straši po gozdu

in je strašnejši od vas.« »Resno? Saj vsi vemo, da duhovi niso resnični,« mu odgovori medved. »Ja, rekli so, da ga lahko dviga luno in hoče premagati najmočnejšo zver,« reče volk. »V redu. Jutri zvečer pridem na hrib in se spopadem.«

Hitro je prišel tisti strašni večer. Medved je čakal na hribu. Tedaj se je pojavila Luna. Ampak ni bila taka kot prej. Bila je rdeča. Nato se je pojavila strašna postava z orlovskimi krili, rdečimi očmi, volčjo glavo in zajčjim telesom. Okrog njega so v krogih letali netopirji. Medved se je tako prestrašil, da je zbežal in od takrat ga ni nihče več videl.

Vse živali so se zahvalile Luni in jo postavili v nebo tako, da nam še zdaj ponoči sveti namesto Sonca.

Filip Erznožnik, 6. c

SREBRNA LUNA

V nekem gozdu, kilometre in kilometre daleč od nam znanega sveta, so se že nekaj časa vrstili čudni dogodki. Začelo se je pred dvema tednoma, na polno luno. Odkar so živali zadnjič praznovale ta dogodek, se težave kar niso prenehale. Gozdnim prebivalcem je bilo že vsega zadosti, zato je modri bober sklical svet.

Prišle so vse živali daleč naokoli, kajti gozd je segal globoko v notranjost dežele. Bober je z zobmi potrkal na štor v bližini, kar je pomenilo začetek zborovanja. Najprej so živali čebljale druga čez drugo, vse bi želele kaj povedati, dokler ni jelen prevzel besede: »Dragi prijatelji, zavedam se, da nas vse pestijo enake težave. Rastline so ponorele, naši sosedje dnevno zbolevajo, ponoči nihče ne more spati. Najhuje pa je to, da je luna že cela dva tedna polna.« Jelen ni mogel nadaljevati, ker je med živalmi spet zašušljalo. Bober se je obupano trudil, da bi prišel do besede, nato pa se je obrnil proti goščavi in naredil nekaj korakov naprej. V trenutku je vse potihnilo.

Ko pa se je bober obrnil, je ugotovil, da on ni bil vzrok tej tišini. Z neba se je namreč spuščala bleščeča bela postava, mesto, kjer je še nekaj trenutkov prej visela luna, pa je bilo prazno. Od začudenja se ni nihče niti premaknil. Ko se je soj polegel, so zaprepadene živali opazile, da je na jaso priplaval belopolto dekle, oblečeno v belo – bila je sama Luna. Ko je eden od zajčkov zagledal njen obraz, je presenečeno vzkliknil: »Joj, saj joka!« In res. Dekletu so se po licih trkljale srebrne solze. Živali so sočutno zavzdihnale. Luna je počasi začela svojo zgodbo. »Veste, prišla sem k vam po pomoč. Vedno sem bila le krog na nebu, še nikoli nisem snela maske z obraza. Vsako noč sem si naredila drugo obleko, vsaka je bila bolj črna. A pred dvema tednoma, ko sem si oblekla povsem belo obleko, se je vse spremenilo. Neznano kdo mi je sunil vse preostale obleke in izginil kot kafra. Tako zdaj ne morem biti drugega kot polna, v tej obleki pa ima moja moč negativen, a romantičen vpliv.« Luna je premolknila. Tedaj se je eden od zajčkov oglasil: »Em, nočem motiti, uh, ampak, em,« videlo se je, da mu je nerodno. »Zakaj pa ne greš preprosto dol z neba?« Dekle mu je zaprepadeno odgovorilo: »Joj, to pa ne! Tisto, s čimer vplivam na vas, ni še nič in je odvisno le od obleke. Brez oblek pa vendar ne morem biti, ker mi pomagajo razporejati vso mojo moč. Če bi za nekaj dni izginila z neba, bi svet začel razpadati! Oh, ko bi le lahko nadomestili obleke. A takih ne dobiš nikjer več, stkanih iz niti časa, sešitih in okrašenih z večnostjo. Saj barvo temote in odtenek svetlobe bi že dobila, a drugega preveč primanjkuje, da bi si lahko vzela!« In je spet planila v jok.

Takrat se je oglasila sova, najstarejša izmed navzočih živali. Naokoli se je šušljalo, da je celo pametnejša od bobra, vendar tega nikoli ni želela pokazati. Modro je dejala: »Uhuuuuuuu, morda pa jaz poznam odgovor. Ko sem imela še puh na sebi, je mama meni in mojim sestram povedala zgodbo. Svetlobna leta daleč, čisto na koncu Rimske ceste, je droben planet. Mi bi mu rekli asteroid. A stavec, ki na njem domuje, ga imenuje planet. Stavec naj bi bil tam že vse od nastanka časa in vsega. V planetu naj bi imel vse mogoče niti veličin prostora in časa, barve nedoločljivih nians, zvezdne škarje in šivanko, atomski naprstnik in šiviljski meter. Tke in šiva s statvami na jedrski pogon in šivalnim strojem na vakuum. Morda bi tam lahko dobila obleke, vendar mi, navadna zemeljska bitja, ne moremo tja.« S temi besedami je sova zaprla oči in se spet pogreznila v nepretrgan moder molk.

To je bilo prvič tisti dan, da se je Luna nasmehnila. Dejala je: »Dragi prijatelji, ne vem, kako naj vam to povrnem. Svit se bliža, zato hitim, da čim prej popravim vso škodo. Pa zbogom!« Je še rekla in se nežno vzdignila v nebo.

Cel dan so se živali živčno sprehajale po gozdu, a zvečer so si oddahnile. Luna je bila spet na nebu, kazal se je njen zadnji krajec. To pa ni bila edina sprememba – na jasi so našli krhko srebrno pentljo z Lunine obleke. Tako ne bodo nikoli pozabili svoje pustolovščine.

Nina Cankar, 7. a

VILA, KI PADE Z LUNE

Nekoč so pred mnogimi leti živeli ljudje, ki so bili hudobni, želeli pa so posekati veliko količino gozdov, v katerem so živeli ljubki mali palčki, lepe bele, roza in vijolične vile, smreke, ki so bile žive in muca copatarica, ki so jo morale vse živali zavarovati, saj so jo hotele pojesti hudobne zveri.

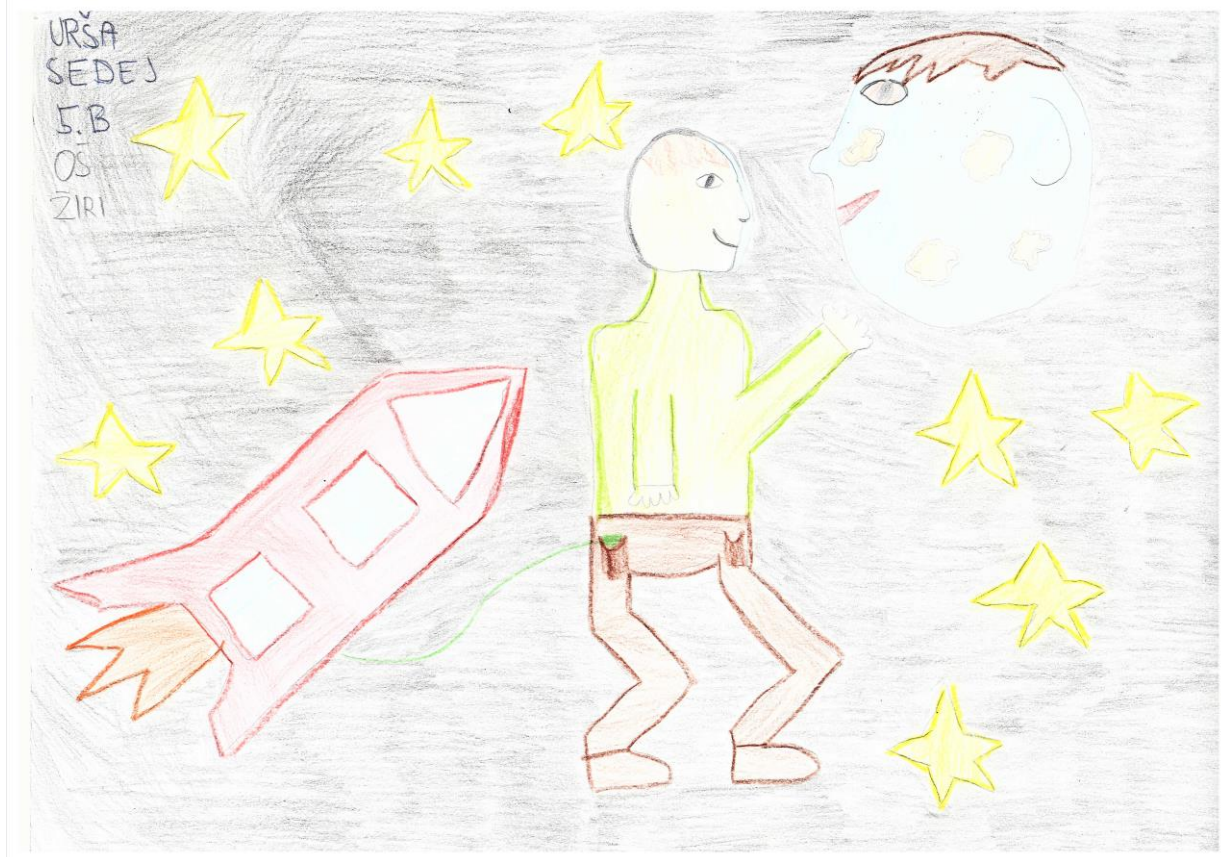
Vse te čudežne živali pa so verjele, da obstajajo ljudje, ki jih bodo rešili, verjele so tudi, da obstaja polna luna, ki bo pomagala tem ljudem, ki bodo pomagali njim, s svojo čudežno močjo, ki jih bo ustvarila močnejše, seveda pa upajo, da jim bom pomagala tudi luna.

Že naslednji dan so v gozd na sprehod prišli otroci z mamo in očetom. Hodili so dolgo časa nato pa srečali vse čudežne živali, ki so jih prosili, naj jim pomagajo, da ne bi posekali gozda. Mama in oče sta mislila, da sanjata, a otroci so vedeli, da so pravi, zato so z veseljem rekli ja. Ko sta oče in mama dojela, da so pravi, se jim niso mogli upreti. Ker pa so bili ti ljudje klošarji in so si točno na tistem mestu hoteli zgraditi hišo, so morali gozd podirati ponoči, da jih ne bi kdo opazil. Podirati so začeli ravno tisto noč, ko je bila polna luna.

Eden od palčkov je po telefonu poklical vso družino: mamo, očeta in otroke. Takoj so prišli, da jih ustavijo, vendar jim ni ravno uspevalo. Muca Copatarica je molila njihovo molitvico o luni, da bi jim luna dala čudežno moč oziroma da bi se spremenila v enega od njih. Ko je končala, se je z lune in vseh zvezd vsul droben zlat prah. Če si ga vdihnil, si postal močan za tri. Ko so poskusili drugič porinit traktorje stran, jim še ni uspelo. Potem pa je za trenutek postala tema, saj se je iz lune utrgala čarobna vila, ki zna pozdraviti vse rane in vse rešiti na lep način. Če si dobro pogledal, je bila to luna, ki je prišla rešiti ta čudežni gozd. Čarobna vila jih je prosila, naj zapustijo ta gozd, potresla jih je s srebrnim prahom, da so postali zaspani. Morali so oditi domov, naslednji dan pa niso vedeli, kaj se je zgodilo in nikoli več se niso približali temu gozdu. Vse čudežne živali, otroci, mama in oče so se ji zahvalili in v trenutku je izginila nazaj na luno.

Cela družina je obljubila, da bo to ostala skrivnost, čudežne živali pa so obljubile, da jih bodo spet poklicale, če bo kaj narobe. Vsi so si zapomnili, da če v nekaj zelo verjameš in upaš in če misliš pozitivno, je veliko možnosti, da se to zgodi.

Ana Jereb, 6. a

LUNINA ČAROBNA MOČ

Nekoč je živel medved, ki je bil dober vladar v svojem gozdu. Vsi so ga imeli radi.

Nekega dne pa je v gozd prišel volk, ki se je izdajal za revnega. Ponoči, ko so vsi spali, je zastrupil medveda s svojo močjo. Tako je volk postal vladar v gozdu. Čez čas se je pokazala njegova temna plat. Od vseh živali iz gozda je zahteval veliko denarja, kar je 300 nikov. To so bili leseni kovanci. Vsaka žival je na dan dobila 10 nikov. 1 nik je bil vreden 2 evra. Na mesec so morali volku plačati 300 nikov. Za živali je bilo to veliko. Tiste živali, ki volku niso mogle plačati, so šle v podzemlje v majhne sobice. Volk je tem sobam dejal sobe mučenja. Vse živali so bile zelo žalostne in so si želele, da bi umrl.

Ponoči, ko so vse živali spale, je lisica vse živali, razen volka, sklicala na sestanek. Strinjali so se, da bodo naslednjo noč, ko bo polna luna, na mesečni jasi zbrali vse kristalne obeske in prosili Luno za pomoč. Imeli so srečo, da naslednji dan volk ni ničesar posumil. Zvečer so se zbrali na jasi, dali obeske na sredino, se postavili v krog in govorili: »Luna, Luna, ti svetla Luna, pomagaj nam, pomagaj nam. Pokaži svoj obraz!« Luna je pokazala svoj sinji obraz, jim pomežiknila in izginila. Nekaj časa so čakali, nato pa je cel gozd postal bel – prikazala se jim je bleda postava. Volk je v spanju lebdel po zraku, bleda postava se ga je dotaknila in volk je izginil. Gozd je spet postal vesel.

Vsi so se veselili. Slavili so Luno. Lisica, ki je predlagala to odlično idejo, je postala nova vladarica gozda.

Ivana Novak, 6. A

O LUNINI VILI

Nekoč so v nekem gozdu živele različne živali. Vse so si med seboj pomagale in nobena vrsta ni plenila nobenih živali, saj so bile takrat še vse rastlinojede.

V tem gozdu pa je zadnje čase šlo veliko stvari narobe. Lisici se je zabodel trn v tace, veverice si še vedno niso našle vse zaloge za zimo, poleg tega pa se je približevala polna luna.

Tudi v vesolju ni šlo dosti drugače. Pripravljali so se na rojstvo nove zvezdice, pa v širnem vesolju niso imeli prostora zanjo. Sonce je ugotovilo, da že njegovi najkrajši žarki pozimi škodujejo ljudem na Zemlji. Stara Luna pa je zrla na Zemljo in se čudila. Tedaj pa se je spomnila: »Že vem! Svojo hčerko Mesečino Lili bom poslala na Zemljo, da bo pomagala ljudem!« Luna je imela dve hčerki: Mesečino Lili in Nino Črnino. Mesečina Lili je ob polni Luni sedela mami v naročju, da se je zdelo, kot da je svetlejša, Nina Črnina pa je na mlaj zakrila Luno. Mama je poklicala Mesečino Lili in jo poslala na Zemljo, da bi pomagala nesrečnim živalcam. Lili je tudi zares odpotovala. Lili se je skrila v staro zapuščeno duplo, ponoči pa vstala, se oblekla v snežno belo obleko in odšla na čudežno jaso, ki se je skoraj takoj razsvetlila in potem je živalim, ki so prišle, pomagala. Lisici je vzela trn iz tace, vevericam je napolnila zalogo z nebesnimi želodi, volku je dala zdravilo za grlo. Nato jim je rekla: »Če me boste še kdaj potrebovali, samo recite: 'Mesečina in Mlaj, Lunino vilo na Zemljo nam daj.' Spet bom pri vas!« Potem je pomahala Luni in spet je bila v vesolju.

A čakale so jo še druge dolžnosti. Le kdo bi pomagal novorojeni zvezdici, če ne ravno Mesečina Lili, naša Lunina vila.

Jerneja Trček, 6. A

ČAROBNA LUNA, ČAROBNI GOZD

Nekega dne sem se odpravil v gozd nabirat gobe.

Ko sem jih že zelo veliko nabral, sem pričel iskati pot nazaj, a je nisem našel. Naenkrat sem opazil, da so se začela drevesa upogibati v določeno smer. Pričel sem slediti drevesom. Po daljši hoji so me pripeljala na jaso. Bila je že zelo temna noč in vse okoli se je svetlikalo, dreves pa ni bilo več. Spraševal sem se, kako naprej, da pridem domov. Nato sem na nebu zagledal luno in opazil, kako mi s svetlobo kaže pot. Sledil sem svetlobi, ki me je pripeljala do doma. Srečen sem se v mislih zahvalil drevesom in luni, saj so me varno pripeljali domov.

Odšel sem v domačo hišo, očistil nabrane gobe in si za večerjo pripravil gobovo juho. To me je izučilo, da od takrat naprej nisem nikoli več hodil tako daleč od doma.

Dian Logar, 5. b

ČAROBNA LUNA, ČAROBNI GOZD

Bil je večer, ko sem se sprehajala po gozdu. Pravijo, da je to čarobni gozd. Kar naenkrat zagledam živali, ki letijo nad mano. Zasišla sem premikanje. Nekdo je hodil proti meni. Obrnem se nazaj in zagledam drevo, ki hodi in mi sledi. Zbežim domov in se pred hišo ustavim. Pogledam v nebo, ki je bilo polno zvezd in zagledam luno. Vprašam jo: »Gospa Luna, ali je lepo tam gori na širnem nebu?« Luna odgovori: » O, seveda, vsak večer pridejo zvezde k meni in mi pojejo.« »Jaz pa še televizije ne

smem gledati do enajstih zvečer, ker moram iti spat. Ti pa si lahko celo noč pokonci.« »O, ni mi tako lepo. Kar naprej prihajajo astronauti, ki hodijo po meni in si me ogledujejo, in rakete, ki kar naprej letajo okrog mene.« Postala sem zaspana: »Oooo, kako sem zaspana, kar v posteljo grem. Adijo, luna.« »Lahko noč.«

Lana Oblak, 5. b

Čarobna Luna, čarobni gozd

L = Luna J = jaz

Bil je večer, ko sem se sprehajala po gozdu. Pravijo, da je to čarobni gozd. Kar naenkrat zagledam živali, ki kar letijo nad mano. Zaslišala sem premikanje. Nekdo je hodil proti meni. Obrnem se nazaj in zagledam drevo, ki hodi in mi sledi. Zbežim domov in se pred hišo ustavim. Pogledam v nebo, ki je bilo polno zvezd in zagledam Luno.

J: Gospa Luna, ali je lepo tam gori na širnem nebu?

L: O, seveda, vsak večer pridejo zvezde k meni in mi pojejo.

J: Jaz pa še televizije ne smem gledati do enajstih zvečer, ker moram iti spat. Ti si pa lahko celo noč pokonci!

L: O, ni mi tako lepo, kar naprej prihajajo ti astronauti, ki hodijo po meni in si me ogledujejo, in rakete, ki kar naprej letajo okrog mene!

J: Oooooooooo, zaspana sem, v posteljo grem. Adijo, luna!

L: Adijo!

Lana Oblak, 5. b

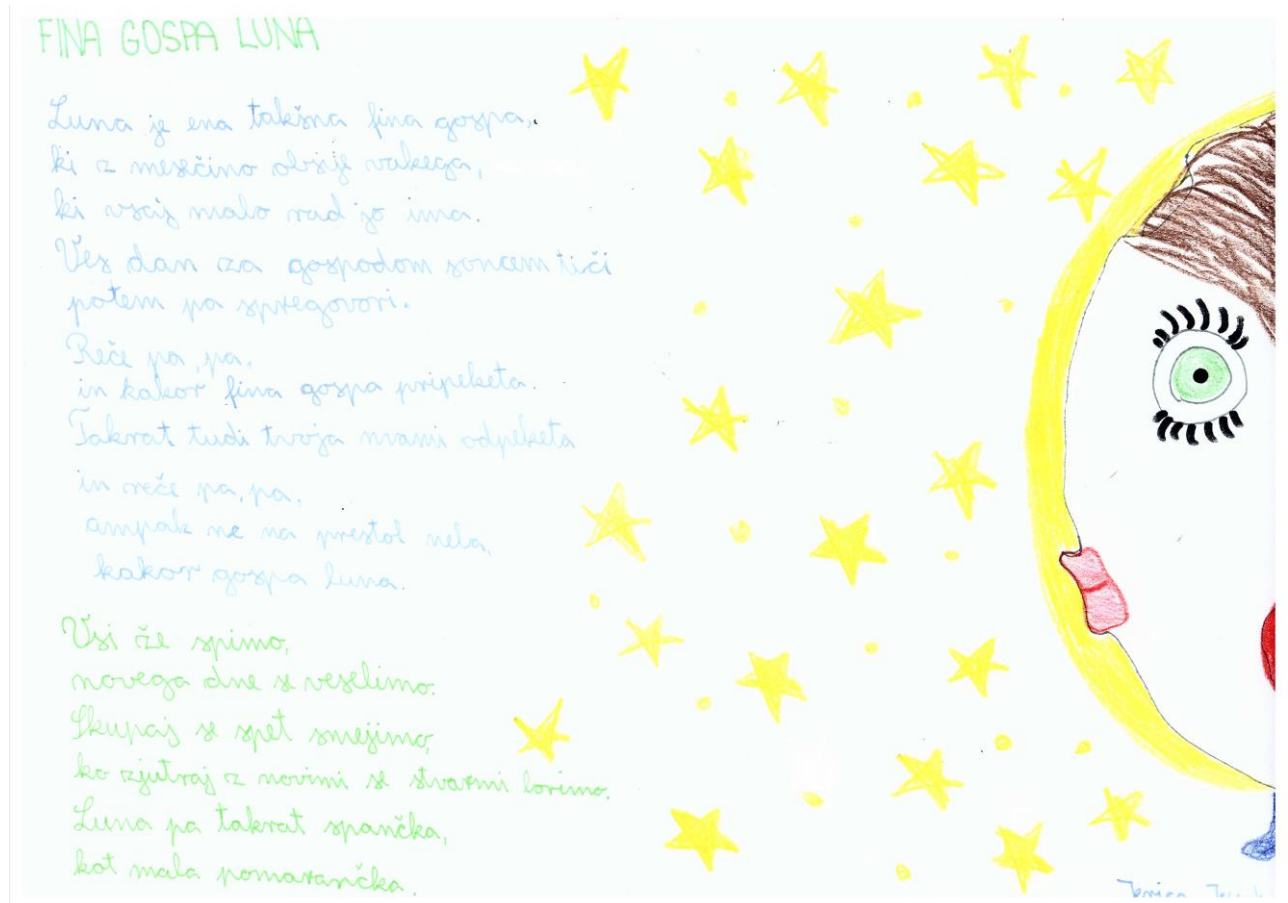
ČAROBNA LUNA

Nekega dne sem si v knjižnici izposodila pravljico o luni. Bila je zanimiva in vsak dan sem jo brala. Ko sem naslednjič prišla v knjižnico, sem si izposodila strokovno knjigo o Luni. Prebrala sem jo do konca in o luni izvedela še več. Zato sem se odločila, da potujem na Luno.

Prosila sem sosede, da mi posodijo raketo, ki so jo imeli. Naslednji dan sem vse pripravila in odšla. Raketa me je ponesla daleč v nebo, nato pa še v vesolje. Zagledala sem Luno. Bila je čarobna. Ni bila bela, kot so jo opisovale knjige. Bila je rumenkasto-bela z zlatimi bleščicami. Pristala sem. Ko sem že hotela nadeti masko, sem za trenutek lahko zadihala, saj maske nisem potrebovala. V knjigi je pisalo, da na Luni ni zraka. A je bil. Naredila sem nekaj korakov in zagledala obraz Lune. Spregovorila je: »Kdo si, mlada dama?« Odgovorila sem, da sem Mojca. Še nekaj časa sva se pogovarjali, nato pa je dejala, da astronomi mislijo, da je grozna, ker govori. Potolažila sem jo, naj jim s prijaznim glasom razloži, da ni grozna. Tako je tudi naredila. Jaz sem odpotovala domov, ona pa je dobila veliko obiskov.

Zdaj sem napisala svojo knjigo o Luni, saj je bila čisto drugačna od opisov v knjigah, ki sem jih prebrala. Mogoče boš tudi ti kdaj prebral to knjigo in tudi ti odpotoval na Luno.

Larisa Režen, 5. b

Jerica Trček,

Čarobna luna

Nekega dne sem si zaželela, da bi videla luno. Odločila sem se, da si jo bom ogledala s teleskopom. Ko sem jo zagledala, pa sva se začeli kar pogovarjati.

(L = luna, N = Nika)

L: Kdo si ti, ki me gledaš?

N: Jaz. Deklica sem. Ime mi je Nika.

L: Zakaj me pa gledaš?

N: Rada bi veliko izvedela o tebi.

L: Aha, potem me pa kar vprašaj, česar še ne veš!

N: Kakšne oblike si?

L: Okrogle.

N: Koliko si velika?

L: Oh, tega pa še sama ne vem.

N: Koliko lun je na svetu?

L: Ali še ne veš, da jih je veliko.

N: Ne, nisem vedela. Ali greš ti sploh kdaj spat?

L: Kaj pa pomeni spat?

N: To pomeni, da greš spat in potem spiš.

L: Kdaj pa greš spat?

N: Zvečer.

L: A ni zdaj večer?

N: Ja, je, ampak jaz grem pozno spat.

L: Ali ni mamica nič huda?a

N: Malo je.

L: Potem pa kar pojdi, saj se lahko še jutri vidiva.

N: Prav, potem pa kar grem. Adijo!

L: Nasvidenje!

Neja Bogataj, 5.b

ČAROBNI GOZD

Živim v majhnem kraju, imenovanem Žiri. Nekega poletnega dne sem peljal psa na sprehod. Ob bližnjem potočku sva si namakala noge, nakar je nekaj zašumelo. Slišalo se je, kot da bi kak gromek glas spregovoril. Hitro sem kar bos stekel pogledat.

Zagledal sem smreko, ki je imela obraz! Bila je sicer že stara, potem pa je spregovorila: »Oh, kaj bi dala, da bi ohranili ta gozd, precej starejši od mene!«

Premišljeval sem – našel sem nekaj rešitev. Prva je bila taka, da sem vsem sporočil novico o smreki, a to bi stanje gozda le še poslabšalo. Lahko bi okrog gozda napeljal mrežo pasti, ali pa bi smreko prenesel v drugo hosto. Smreki so bile vse rešitve všeč, a pogovor je obrnila na čisto drugo temo. Rekla je, da bi morali v vse motorne žage vлити vodo, kar bi preprečilo vžig.

To sem tudi storil. Od znanca, ki dela na avtoservisu, sem si sposodil njihovo opravo, sam sem imel le lesarske halje. Šel sem na občino in se pod pretvezo, da sem serviser, vtihotapil do žag. Namesto olja in »start spreja« sem imel vodo. Nalil sem jo v batnice in uplinjače. Tako ni nič več delalo. Oni pa so mislili, da je krivo otrdelo gorivo, ki sem ga zmetal v rezervoarje.

Smreka mi je ponujala vse božje nagrade, jaz pa sem vse odklonil. Hotel sem le, da bi se še velikokrat takole pogovarjala.

Tako se je tudi zgodilo. Smreka mi je dala še veliko življenjskih nasvetov.

Urh Mur, 5. b

ČAROBNA LUNA, ČAROBNI GOZD

Bilo je sredi noči. Na nebu je sijala polna luna. Njena mesečina se je tako bleščala, da bi zaslepila vsako živo bitje.

Proti jutru pride neka ženička. Šla je naravnost v čarobni gozd, kamor ni stopila še nobena noga. Tam so rastle čudoviti kakavovci. Na njih so visele čokolade. Bile so zelo sladke in so prinašale srečo. Zdaj je ženička prihajala vsako noč in pobirala čokolade.

Vse to je opazoval mesec. Poslal je svojo vojsko, da zaščiti tako dragocen gozd. Vojaki so bili veliki kot mravlje, vendar tudi hitri in močni. Vse, ki so prihajali, so ustavili.

Prestavili so gozd in začeli ponovno saditi nova drevesa. Nihče ne ve, kje je ta gozd danes.

Benedikt Praznik, 5. a

ČAROBNA LUNA, ČAROBNI GOZD

Predavnimi,avnimi časi je živela Luna. Pogledovala je na Zemljo in vse bolj jo je mikalo, da bi jo obiskala.

In res se je nekega dne odpravila. Priletela je nad gozd, kjer so živele veverice. Takoj je zagledala veveričko Milko, ki je iskala lešnike za svojo družinico. Iskala je in iskala, a ni našla nobenega. Otroci so bili lačni in prav tako ona. Luni se je zasmilila. Ker so v gozdu živele le veverice, se je odločila, da bo malo počakala in spremenila listje v lešnike. Najprej je začarala drevesa, da so oživele. Rekla jim je: »Drevesa, nabirajte listje po gozdnih tleh v te vreče.« Drevesa so bila pod vplivom Lune, zato so jo ubogala.

Luna je bila polna. Drevesa so bila nemirna in tisto noč niso mogla spati. Zato so šla spet nabirat listje. Zjutraj so bile vreče premajhne in so listje znosila na kup. Vevericam se je zdelo čudno, zakaj se njihovi domovi premikajo. Luna jim je povedala zgodbo. Milka je bila zelo vesela, pa čeprav je bila prej zelo zaskrbljena. Nato je Luna malo počakala in listje se je spremenilo v lešnike. Bilo jih je na tisoče. A kaj, ko lakota ni bila edini problem. Luna je postajala vedno manj vidna in na koncu je bila prazna. Milka je mislila, da je umrla. Bila je žalostna.

Naslednjega dne pa je njen najmlajši sinček padel z drevesa. Bil je hudo poškodovan. Ampak Milka je mislila, da bi ga Luna lahko pozdravila, ampak je ni bilo nikjer videti. Nato pa je zaslišala: »Ne skrbi, Milka! Tvoj sinček bo v redu. Čez nekaj dni bo spet skakal in plezal po drevesih.« Milka je prepoznala

Lunin glas. Bila je srečna, da je še vedno v gozdu. Njen sinček je bil vsak dan boljši. Kmalu je že plezal po kupu lešnikov in jih gledal. Luna pa je spet dobila obliko. Poslovila se je od veveric, saj je morala oditi. Zvezde so jo čakale.

Vevericam je obljubila, da jih bo gledala skozi daljnogled in jim čarala. Od takrat naprej nas Luna opazuje in nam čara različna čustva in počutje. Mogoče nas bo nekoč obiskala – kakor veverice.

Nika Dolenc, 5. a

